

- saņemto naudu speciālā papīra iegāde nav notikusi, tādēļ atbildētājam, pamatojoties uz Civillikuma 1759. panta 2. punktu, 2384. pantu jāatmaksā Ls 46615,39 kā netaisna iedzīvošanās un Ls 5135,59 kā nokavējuma procenti;
- 2) atbildētāja bez tiesiska pamata saņēmusi no prasītājas Ls 10254,80 par kravas pārvadājumiem uz Lietuvu, Igauniju laika posmā no 1999. gada 1.jūlija līdz 2000. gada 1. decembrim, kurus prasītāja nav pasūtījusi, bet atbildētāja nav veikusi un kas apstiprinās ar dokumentu revīzijā konstatēto, tādēļ atbildētājam, pamatojoties uz Civillikuma 2389., 2391. pantu jāatmaksā prasītājai prettiesiski iegūtos Ls 10254,80;
 - 3) atbildētāja prettiesiski saņēmusi Ls 6707,30 par kartona ruļļu pārvadājumiem no Somijas, kurus nav veikusi, jo kartona ruļļus uz atbildētājas noliktavu piegādājusi to pārdevēja „Stora Enso Packaging SIA”, neprasīdama atsevišķu samaksu, tādēļ atbildētājam, pamatojoties uz Civillikuma 2389., 2391. pantu jāatmaksā minētā summa prasītājai;
 - 4) atbildētāja bez tiesiska pamata saņēmusi no prasītājas Ls 13614,80 par pakalpojumiem, kas nav saistīti ar pārvadājumiem (piekabes īre, pakošana, sadalīšana, pēcapstrāde, naktsmītnes, pārtrauktie darbi, dizains), ko prasītāja nav pasūtījusi, tādēļ atbildētājam, pamatojoties uz Civillikuma 2389., 2391. pantu jāatmaksā prasītājai minētā summa;
 - 5) atbildētāja nepamatoti par vienu pasūtījumu saņēmusi apmaksu dubultā apmērā, kas izpaudies tajā, ka 1999. gada 25. novembrī atbildētāja piestādīja rēķinu Nr. P 003 Ls 1416 apmērā par pārvadājumu pakalpojumu pasūtījumu Nr. P 340, kuru prasītāja apmaksājusi 1999. gada 7. decembrī, bet, neraugoties uz to, atbildētāja 1999. gada 7. decembrī izstādīja rēķinu Nr.434212, kas saistīts ar to pašu pārvadājuma pakalpojuma pasūtījumu Nr. P 340, kuru prasītāja apmaksājusi 1999. gada 15. decembrī, tādēļ atbildētājam, kura prasītāju maldinājusi par saistību izpildi, pamatojoties uz Civillikuma 2389., 2391. pantu jāatmaksā prasītājai Ls 1416.
 - 6) atbildētāja nepamatoti saņēmusi no prasītājas Ls 2003,12 par izgatavotajiem reklāmas materiāliem, jo, sadarbojoties ar prasītājas darbinieci B.O., piedabūjusi SIA „Procter & Gamble Marketing Latvia Ltd” samaksāt nesamērīgi augstu piegādes maksu par reklāmas materiāliem, jo, veicot cenu aptauju starp dažādiem poligrāfijas materiālu izgatavotājiem, izrādījies, ka atbildētājas produkcijas vienības cena septiņas reizes pārsniedz dārgāko cita

izgatavotāja SIA „ADVERTS” piedāvājumu, tādējādi, pierunājot atbildētājas darbinieci par atlīdzību uz nelikumīgu rīcību, atbildētājas darbinieki ir darbojušies ar mērķi apzināti kaitēt prasītājam, tādēļ saskaņā ar Civillikuma 1410., 1639., 1642., 2040., 2107., 2389. pantu atbildētājai jāuzņemas atbildība, jo ar prettiesiskiem līdzekļiem noslēgti darījumi nevar būt tiesisks pamats labuma gūšanai no tiem.

Ar Zemgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2004. gada 12. februāra spriedumu prasība noraidīta.

Izskatījusi lietu sakarā ar SIA „Procter & Gamble Marketing Latvia Ltd” pārstāvja apelācijas sūdzību, Augstākās tiesas Civillietu tiesu palāta 2004. gada 16. decembrī nosprieda prasību noraidīt.

Konstatējusi, ka prasītāja saskaņā ar vienošanos un, pamatojoties uz abu pušu parakstītām preču pavadzīmēm - rēķiniem, ir veikusi samaksu par piegādātajām precēm un sniegtajiem pakalpojumiem, un ka uz šī pamata no prasītājas mantas atbildētājas mantā ir pārgājusi noteikta naudas līdzekļu summa, tiesa norādīja, ka secinājumam par atbildētājas netaisnu iedzīvošanos uz prasītājas rēķina nepieciešams atzīt, ka atbildētājai nav nekāda tiesiska pamata paturēt savā mantā no prasītājas saņemtos naudas līdzekļus.

Atsaucoties uz to, ka preču pavadzīmes - rēķini, uz kuriem pamatojoties prasītāja veikusi samaksu atbildētājai, apliecina gan darījuma attiecības, gan arī pierāda preču pieņemšanas un pakalpojumu sniegšanas faktu, Civillietu tiesu palāta atzina, ka nav konstatējami iepriekšminētie priekšnoteikumi prasības apmierināšanai.

Norādīdama, ka preču piegādes un pakalpojumu sniegšanas darījumus, kas nav apstrīdēti un līdz ar to ir spēkā esoši, apstiprina abu pušu mērķtiecīgas darbības, un proti, preču pavadzīmes-rēķinu noformēšana, to abpusējā parakstīšana un iegrāmatošana prasītājas grāmatvedības dokumentos, kā arī samaksas veikšana par piegādāto preci, tiesa secināja, ka nav pierādīta un pamatota arī prasība par prasības pieteikumā atsevišķi akcentētajiem gadījumiem, kas attiecas uz papīra iegādi, kravu pārvadājumiem un nepamatoti augstas cenas samaksu.

Bez tam tiesa norādīja, ka prasība daļā par papīra iegādi nepamatoti saistīta ar Civillikuma 2384. pantu (nākošā notikuma izredzē izpildītā atprasījums), jo viena līdzēja pienākums izpildīt savu saistību, kas izriet no savstarpējā līguma, nav uzskatāms par „nākošu notikumu” minētās normas izpratnē. Konkrētajā gadījumā par netaisnu iedzīvošanos varētu runāt, ja attiecīgais līgums būtu atliekoši nosacīts un nosacījums nebūtu iestājies vai arī tas būtu atzīts par spēkā neesošu, taču šādi apstākļi nepastāv.

Tiesa neatzina par pamatotu arī prasījumu par likumisko procentu piedziņu, norādīdama, ka konkrētajā gadījumā runa ir nevis par „svešu naudu” Civillikuma 1759. panta 2. punkta izpratnē, bet gan par atbildētājam atbilstoši spēkā esošiem līgumiem samaksātu un tai piederošu naudu, kuru atbildētājam ir tiesisks pamats paturēt. Analogisku motīvu dēļ tiesa noraidīja prasību daļā par kravas pārvadājumiem, papildus norādīdama, ka gadījumā, ja prasītāja uzskata nolīgtos pakalpojumus par nepienācīgi sniegtiem, tai ir tiesības celt šajā daļā prasību par saistību izpildi vai zaudējumu atlīdzināšanu, kā arī prasību daļā par nepamatoti augstas cenas samaksu, papildus norādīdama, ka, uzskatot samaksāto cenu par nepamatoti augstu un pārmērīgus zaudējumus radījušu, prasītāja varējusi celt prasību par līguma atcelšanu pārmērīga zaudējuma dēļ, pierādot atbildētājas ļaunprātību (Civillikuma 2042.-2046.pants), kas nav izdarīts.

Kā nepierādītus un aktam par daļēju dokumentālo revīziju a/s „Balodis Printing” neatbilstošus, apelācijas instances tiesa noraidīja prasītājas pārstāvja apgalvojumus, ka atbildētāja dubultā saņēmusi samaksu par viena un tā paša pasūtījuma izpildi.

Kasācijas sūdzībā SIA „Procter & Gamble Marketing Latvia Ltd” pārstāvis zvērināts advokāts Agris Bitāns, atsaucoties uz to, ka tiesa nav piemērojusi tās materiālo tiesību normas, kuras vajadzējis piemērot, bet piemērotās materiālo tiesību normas iztulkojusi nepareizi, kā arī pārkāpusi procesuālo tiesību normas, lūdzis spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Prasītājas pārstāvis norādījis, ka tiesa nepamatoti nav piemērojusi Civillikuma 1401., 1403., 1404., 1412., 2391. pantu un nepareizi iztulkojusi Ministru kabineta noteikumu Nr. 268 „Noteikumi par preču pavadzīmes – rēķina lietošanas un noformēšanas kārtību” 2. punktu un tādēļ kļūdaini preču pavadzīmi –rēķinu atzinusi par darījumu, kas bijis jāapstrīd. Šāds viedoklis argumentēts ar to, ka atbilstoši minēto valdības noteikumu 3. punktam pavadzīme- rēķins ir viens no obligātajiem attaisnojuma dokumentiem, uz kuru pamata tiek izdarīti ieraksti grāmatvedības reģistros, kā arī veikti akcīzes un pievienotās vērtības nodokļa aprēķini atbilstoši likumam „Par grāmatvedību”, kas nozīmē, ka preču pavadzīme- rēķins ir dokuments, kas kalpo par attaisnojošu dokumentu grāmatvedības nolūkiem, bet neaizstāj pušu tiesisko attiecību pamatu. Līdz ar to tiesai bijis jāpiemēro Civillikuma 1403. pants, kas nosaka, ka tiesisks darījums ir atļautā kārtā izdarīta darbība tiesisku attiecību nodibināšanai, pārgrozīšanai vai izbeigšanai un bijis jākonstatē, kurā brīdī izdarīta darbība, kas nodibināja, pārgrozīja vai izbeidza tiesiskās attiecības. Taču, neraugoties uz to, ka preču pavadzīmes- rēķina

esamība neaizstāj pušu darījumu, jo tas var notikt gan pirms, gan pēc preču pavadzīmes-rēķina parakstīšanas, tiesa nav konstatējusi visas darījumam atbilstošās pazīmes, kā to nosaka Civillikuma 1404. pants, un nav noskaidrojusi starp pusēm pastāvošā tiesiskā darījuma priekšmetu, gribas izteikumu, darījuma sastāvdaļas un formu, kā arī nav ņēmusi vērā, ka pienākums maksāt naudu neizriet tikai no preču pavadzīmes- rēķina esamības, bet tam pamatā ir jābūt izpildītam darījumam.

Bez tam, kā norādījis prasītājas pārstāvis, tiesa spriedumā nav piemērojusi Civillikuma 2391. panta normā ietvertu vispārējo principu. Argumentējot šādu motīvu, kasators atsaucies uz to, ka lietā bijis būtiski noskaidrot, vai tās naudas summas, kas norādītas prasības pieteikumā, atbildētāja saņēmusi taisnīgi, t.i., atbildētājai bijis jāpierāda, ka noslēgtie darījumi, nevis preču pavadzīmes- rēķini, ir izpildīti atbilstoši pušu gribas izteikumam, taču atbildētājas pārstāvis aprobežojies ar norādi, ka viņa rīcībā citu dokumentu, izņemot preču pavadzīmes- rēķinus, nav, kā arī nav pierādījis savus iebildumus, ka visi darījumi izpildīti.

Tāpat apelācijas instances tiesa nepamatoti nav piemērojusi Civillikuma 2230., 2369. pantu un Ministru kabineta noteikumu Nr. 268. „Noteikumi par preču pavadzīmes – rēķina lietošanas un noformēšanas kārtību” 12. punktu.

Lai gan Civillikuma 2230. panta norma uzliek pārvadātājam pienākumu pārvest (pārvietot) lietu un nodot to adresātam, tiesa atstājusi bez ievērības, ka adresāts nav pati prasītāja, bet adresāts nav apstiprinājis it kā vesto reklāmas materiālu saņemšanu (tā sūdzības tekstā). Bez tam, izskatot lietu, tiesa nav piemērojusi minēto valdības noteikumu 12. punktu, kuram atbilstoši, eksportējot preces, noformējama attiecīgam transportlīdzekļu veidam noteikta starptautiska pārvadājumu pavadzīme. Saistībā ar to, ka Latvija ir Konvencijas par kravu starptautisko autopārvadājumu līgumu (CMR) dalībvalsts, atbildētājai bijis pienākums noformēt atbilstošu pavadzīmi - CMR, taču tādas atbildētājas pārstāvis piestādījis tikai par 39 braucieniem, kas pierāda, ka atbildētājai nav tiesību prasīt samaksu par pakalpojumiem, ko tā nav veikusi. Pie tam, atbildētājas pārstāvis nav apstrīdējis atskaites, kurās prasībā norādītie 67 pārvadājumi nav pieminēti. Neatkarīgi no minētā, tiesa nav ņēmusi vērā, ka atbildētāja ir prettiesiski piestādījusi prasītājai rēķinus, kuros norādīts pievienotās vērtības nodoklis, kas starptautiskajos pārvadājumos nav jāmaksā, ko apliecina daļējās dokumentālās revīzijas akts (3. sējums, l.l. 64.-67.), un nepamatoti vismaz šajā daļā nav piemērojusi Civillikuma 2369. pantu.

Apelācijas instances tiesa arī nepamatoti atteikusies piemērot Civillikuma 2384.pantu attiecībā uz papīra iegādi Ls 46685,39 apmērā, jo nav ņēmusi vērā, ka samaksa veikta avansā. Saņemot atbildētājas apliecinājumu, ka papīrs no ražotāja – SIA „MODO PAPER” iegādāts un atrodas pie atbildētājas, pēdējās izsniegtais preču pavadzīme- rēķins tika apmaksāts, bet lietā esošie pierādījumi apliecina, ka papīrs no SIA „MODO PAPER” nav nopirkts, tādēļ tas atņem atbildētājai jebkādu pamatojumu paturēt papīra iegādei no prasītājas saņemto naudu. Arī attiecībā uz kartona ruļļu piegādi no Somijas tiesai, kasatora ieskatā, bijis pamats piemērot Civillikuma 2389.pantu.

Kasācijas sūdzība pamatota arī ar to, ka tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 8., 97., 104. pantu, 426. panta pirmo daļu.

Argumentējot šādus apsvērumus, prasītājas pārstāvis norādījis, ka tiesa, atzīstot preču piegādes un pakalpojumu sniegšanu par apliecinātu ar preču pavadzīmēm – rēķiniem, atklāti ignorējusi (tā sūdzības tekstā) atbildētājas pārstāvja 2001. gada 10.maija atbildē uz prasītājas pretenziju atzītos faktus, ar to pārkāpdama minētā likuma 104. panta otro daļu un 8. pantu. Līdz ar to tiesas secinājumi esot pretrunā ar šā likuma 97. panta pirmo daļu. Tāpat tiesa pretēji Civilprocesa likuma 426. panta pirmās daļas prasībām nav izskatījusi celto prasību pilnā apmērā, jo, noraidot prasību par Ls 1416 piedziņu, atsaukusies uz pierādījumu neesamību par kādas preču pavadzīmes- rēķina apmaksu dubultā apmērā, lai gan prasība celta par viena pasūtījuma apmaksu, kas veikta pamatojoties uz diviem rēķiniem, kuros norādīts viens un tas pats pasūtījums Nr. P340.

Paskaidrojumos sakarā ar iesniegto kasācijas sūdzību, atbildētājas pārstāvis norādījis argumentus, kuru dēļ uzskata, ka tiesas spriedums atbilst likuma prasībām, bet kasācijas sūdzība ir nepamatota.

Iepazīnies ar lietas materiāliem un pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, kas reglamentē lietas izskatīšanas robežas kasācijas instances tiesā, Senāts atzīst, ka tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

Ministru kabineta 1995. gada 5. septembra noteikumu Nr. 268 „Noteikumi par preču pavadzīmes – rēķina lietošanas un noformēšanas kārtību” 1. punktā noteikts, ka preču pavadzīme-rēķins ir stingrās uzskaites dokuments, kas apliecina preču un citu materiālo vērtību nosūtītāja un saņēmēja darījuma attiecības Latvijas Republikas teritorijā.

Minētajā normā ietvertā nosacījuma saistībā ar šo noteikumu 2., 6.9., 15. punktu juridiskā analīze dod pamatu secinājumam, ka preču pavadzīmes-rēķins atzīstams par

pušu starpā noslēgtā līguma rakstisku apliecinājumu, kurā atspoguļota vienošanās par attiecīgā līguma būtiskajām sastāvdaļām, un proti, piegādāto preču asortimentu, daudzumu vai sniegtajiem pakalpojumiem un attiecīgu atlīdzību (samaksu) par tiem.

Apelācijas instances tiesa, atzīdama, ka preču pavadzīmes- rēķini, uz kuriem pamatojoties prasītāja veikusi samaksu atbildētājam, apliecina gan darījuma attiecības, gan pierāda preču pieņemšanas un pakalpojumu sniegšanas faktu un ka prasītājas amatpersonas paraksts uz šīm preču pavadzīmēm- rēķiniem apliecina saistību pienācīgu izpildi, pretēji kasācijas sūdzībā apgalvotajam, minēto valdības noteikumu normas piemērojusi un iztulkojusi pareizi.

Nevar piekrist kasācijas sūdzībā paustajam viedoklim, ka preču pavadzīme – rēķins kalpo vienīgi par attaisnojuma dokumentu grāmatvedības nolūkiem, jo tas balstīts uz kļūdainu (sašaurinātu), minēto valdības noteikumu saturam neatbilstošu jēdziena „preču pavadzīme – rēķins” traktējumu. Tas vien, ka preču pavadzīme ir attaisnojuma dokuments, pamatojoties uz kuru tiek izdarīti attiecīgi ieraksti grāmatvedības reģistros, nenozīmē, ka šis dokuments neaplicina preču piegādātāja vai pakalpojumu sniedzēja un saņēmēja starpā pastāvošās darījuma attiecības. Gluži pretēji preču pavadzīme – rēķins atzīstams par nepieciešamu un vienlaicīgi arī pietiekošu pierādījumu preču nodošanas- saņemšanas vai pakalpojumu sniegšanas faktam.

Ievērojot teikto un to, ka preču pavadzīmēs – rēķinos atspoguļoti darījumu būtiskās sastāvdaļas raksturojošie rekvizīti (darījuma priekšmets, cena, prasītājas pārstāvja paraksts), Senāts noraida kā nepamatotus kasācijas sūdzībā izklāstītos argumentus attiecībā par Civillikuma 1401., 1403., 1404., 1412. panta piemērošanas nepieciešamību. Pie tam par kļūdainiem atzīstami prasītājas pārstāvja motīvi, ka darījums var notikt gan pirms, gan pēc preču pavadzīmes- rēķina parakstīšanas, jo, kā tas izriet no minēto valdības noteikumu 1., 2. punkta, preču pavadzīme- rēķins apliecina jau noslēgta darījuma attiecības, tādēļ nevar būt runa par preču pavadzīmes- rēķina noformēšanu darījumam, kas nav noticis, vai iespējams notiks nākotnē.

Konstatējusi, ka visos prasības pieteikumā norādītajos gadījumos SIA „Procter & Gamble Marketing Latvia Ltd” veikusi samaksu atbilstoši pušu starpā noslēgtajiem darījumiem, kas pierādīts ar lietā esošajām preču pavadzīmēm- rēķiniem, Civillietu tiesu palāta pamatoti secinājusi, ka prasītājas naudas līdzekļi atbildētājas mantā nonākuši tiesiski. Nevar atzīt par pamatotiem kasācijas sūdzības argumentus, ka pienākums maksāt naudu saistāms ar pierādījumiem par darījuma izpildi, jo pircēja (pakalpojumu sniedzēja) pienākums samaksāt pirkuma maksu, kā tas noteikts Civillikuma 2021. pantā,

izriet nevis no tā, ka pārdevējs izpildījis saistību nodot preci, bet gan no pušu starpā noslēgtā pirkuma līguma. Tādējādi pat gadījumā, ja viena puse neizpilda līgumu vai to izpilda nepienācīgi, otra puse nevar atkāpties no līguma, bet tai ir prasījuma tiesības kā uz līguma izpildīšanu, tā arī uz zaudējumu atlīdzināšanu.

Noslēgtais pirkuma līgums, kamēr tas nav atzīts par spēkā neesošu, atzīstams par tiesisku pamatu pārdevējam paturēt par preci saņemto naudu.

Senāts nepiekrīt kasācijas sūdzībā izklāstītajiem argumentiem, kuros tiesai pārmesta Civillikuma 2384., 2389., 2391. panta nepiemērošana, jo uzskata, ka minētās normas uz strīdu, kas izšķirts atbilstoši celtās prasības pamatam un priekšmetam, nav attiecināmas.

Civillikuma 2391. panta izpratnē vispārējais atprasījums iedzīvošanās dēļ ir pieļaujams tikai tad, ja prasītājs nevar pret atbildētāju izlietot citus tiesiskus līdzekļus atbildētāja mantā ieplūdušo materiālo vērtību atprasīšanai. Tas nozīmē, ka prasījums no netaisnas iedzīvošanās pastāv tikai tad, ja iedzīvošanās ir tiesiski nepamatota. Savukārt, ja iedzīvošanās ir tiesiski pamatota un attaisnojama, t.i., kad mantiskās vērtības nonākušas atbildētājas mantā, pamatojoties uz likumu, tiesisku darījumu vai tiesas nolēmumu, nevar runāt par atprasījumu iedzīvošanās dēļ.

Līdz ar to tiesas secinājums, ka priekšnoteikums uz šī pamata celtās prasības apmierināšanai ir konstatējums, ka atbildētājam nav nekāda tiesiska pamata no prasītājas saņemto naudas līdzekļu paturēšanai, atbilst Civillikuma 2391. panta jēgai.

Konkrētajā gadījumā apelācijas instances tiesa, balstoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, atzinusi, ka prasītājas naudas līdzekļi atbildētājas mantā ieplūduši uz neapstrīdētu, tātad spēkā esošu pirkuma, piegādes, pārvadājuma līgumu pamata. Savukārt šāds atzinums izslēdz tiesisku pamatu Civillikuma 2391. panta piemērošanai.

Ievērojot, ka pušu savstarpējās attiecības nosaka līgumi, ko apliecina abpusēji parakstītas preču pavadzīmes- rēķini prasītājas pārstāvja motīvi, ka atbildētāja nav piegādājusi visas noligtās preces vai nav sniegusi pielīgtos pakalpojumus, var būt pamats prasības par saistību izpildi vai par zaudējumu atlīdzināšanu sakarā ar līguma nepienācīgu izpildi celšanai, nevis atprasījumam no netaisnas iedzīvošanās.

Atsaucoties uz Civillikuma 2384. pantu, prasījumu var izvirzīt gadījumā, kad starp izpildījuma devēju un izpildījuma saņēmēju pastāvējusi noteikta vienošanās par to, ka notikuma iestāšanās ir izpildījuma nepieciešams priekšnoteikums.

Civillietu tiesu palāta atzinusi, ka prasības daļā par papīra iegādi Civillikuma 2384.pants nav piemērojams, norādīdama, ka minētās normas noteikumi neattiecas uz gadījumiem, kad prasītājas pārstāvis atsaucies uz līgumisku pienākumu neizpildi no

atbildētājas puses. Senāts šādu tiesas secinājumu atzīst par pamatotu, jo nolīgtais saistības neizpildīšana vai nepienācīga izpildīšana nav uzskatāma par „nākoša notikuma” iestāšanos Civillikuma 2384. panta izpratnē. Šajā sakarībā apelācijas instances tiesa arī pareizi norādījusi, ka par netaisnu iedzīvošanos varētu būt runa, ja attiecīgais līgums, ko apliecina prasītājas pārstāves parakstīta preču pavadzīme- rēķins, būtu atliekoši nosacīts, vai arī, ja tas būtu atzīts par spēkā neesošu.

Civillikuma 2389. pants piemērojams, ja izpildījums izdarīts uz spēkā neesoša tiesiska darījuma pamata vai ja atprasījuma priekšmets ir nonācis atbildētājas mantā nevis ar prasītāja dotu izpildījumu, bet citādā veidā. Pie tam prasītājai ir jāpierāda atprasāmā priekšmeta sākotnējā atrašanās vieta mantā un tas, ka šis priekšmets atrodas atbildētājas mantā bez tiesiska pamata.

Attiecībā par kartona ruļļu piegādi no Somijas, tiesa pretēji kasācijas sūdzībā apgalvotajam pareizi secinājusi, ka minētā norma strīdus tiesiskās attiecības neregulē, jo prasītāja nav pierādījusi, ka izpildījums izdarīts bez tiesiska pamata. Gluži pretēji, kā konstatējusi tiesa, atbildētāja saņēmusi samaksu, pamatojoties uz prasītājas pārstāvja parakstītu preču pavadzīmi – rēķinu, kas nav atzīts par spēkā neesošu.

Senāts uzskata, ka nevar kalpot par iemeslu sprieduma atcelšanai arī kasācijas sūdzības motīvi, kuros norādīts uz sprieduma neatbilstību Civillikuma 2230., 2369.pantam, Ministru kabineta 1995. gada 5. septembra noteikumu Nr. 268 „Noteikumi par preču pavadzīmes – rēķina lietošanas un noformēšanas kārtību” 12.punktam, jo tajos argumentēti pārvadājuma līguma noslēgšanas juridiskie aspekti, kas nav saistāmi ar izšķirtā strīda pamatu un priekšmetu.

No prasības pieteikuma neizriet, ka SIA „Procter & Gamble Marketing Latvia Ltd” pārstāvis izvirzījis prasījumu pret atbildētāju par pievienotās vērtības nodokļa, kas prettiesiski pieprasīts, izsniedzot preču pavadzīmes- rēķinus starptautiskajiem pārvadājumiem, piedziņu. Arī procesa gaitā pirmās instances tiesā prasības pieteikums šajā daļā nav papildināts vai precizēts, kas, savukārt, nedod iespēju noskaidrot šāda prasījuma apmēru, t.i. kādā summā nodoklis apmaksāts.

Pastāvot šādiem apstākļiem, nav apspriežami kasācijas sūdzības motīvi par Civillikuma 2369. panta attiecināšanu uz nepamatoti iekasēto pievienotās vērtības nodokli.

Senāts atzīst, ka tiesa, izskatot lietu, ir pilnīgi un vispusīgi noskaidrojusi lietas apstākļus, kā arī novērtējusi pierādījumus, kuriem ir būtiska nozīme strīda pareizā izšķiršanā. Līdz ar to, kā nepamatota noraidāma kasatora atsaukšanās sūdzībā uz

Civilprocesa likuma 8. panta pirmās daļas, 97. panta pirmās daļas, 104. panta otrās daļas pārkāpumiem. Nevietā prasītājas pārstāvis apgalvojis, ka tiesa nav ņēmusi vērā rakstveida pierādījumu, t.i. B.O. paskaidrojumus, jo tiesa spriedumā tos vērtējusi. Tāpat sprieduma motīvu daļai neatbilst kasatora apgalvojums, ka tiesa neesot izskatījusi prasību par viena un tā paša pasūtījuma apmaksu dubultā apmērā, jo tiesa prasību šajā daļā noraidījusi kā nepierādītu. Savukārt, pierādījumu pārvērtēšana Civilprocesa likuma 450. panta trešās daļas izpratnē neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

Rezumējot teikto, Senāts secina- kasācijas sūdzības apmierināšanai nav pamata.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474. panta 1. punktu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts

n o s p r i e d a

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2004. gada 16.decembra spriedumu atstāt negrozītu, bet SIA „Procter & Gamble Marketing Latvia Ltd” pārstāvja zvērināta advokāta Agra Bitāna kasācijas sūdzību noraidīt.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators

R. Namatēvs

Senatore

M. Zāgere

Senators

I. Šepteris